

slagsstillerne tro i alt Fald at have gjort et alvorligt Forsøg paa at sætte denne Grændse paa et passende Sted. Naar ærede Medlemmer ville gennemløbe Lovforslagets Paragrafer, ville de finde, at det i de allerfleste af dem er optaget Bestemmelser, som skulle værne Tiendeerne imod uberettigede Fordringer; og man vil ligeledes se, at de Fordringer, der stilles til dem, ikke ere særdeles store. Hvad saaledes Kirkegaardenes Draining angaar, skulle Tiendeernes Udgifter dertil kun kunne stige indtil 2 Aars Tiendeindtægt, men i de allerfleste Tilfælde vil der langtfra blive Tale om saa store Beløb. Med Hensyn til Indretningen af Varmeapparater i Kirken er Grændsen for Udgiften for Tiendeieren sat ved et Aars Tiendeindtægt, og hvad endelig Anskaffelsen af Brændsel angaar, er Grændsen sat til en Tiendebel af et enkelt Aars Indtægt. Disse Grændser ville Forslagsstillerne naturligvis ikke fastholde som uroffelige, idet det jo, som sagt, kommer an paa et Skjøn, hvor man vil sætte dem, og vort Forslag kan derfor ogsaa blive Gjenstand for Ændringer i dette Punkt; men jeg tror dog, at de Grændser, vi have opstillet, ikke kunne siges at være ubillige overfor Tiendeerne. I det jeg nævner Ordet „Tiendeieren“, maa det være mig tilladt at sige, at det jo en Gang for alle anerkjendt, at selve Kirkerne ikke ere Gjenstand for privat Eiendomsret, men at denne kun gjælder Tienden med de Forpligtelser, som paahvile denne til at opfylde de Krav, som Menigheden eller de Kirkebesøgende med Rette kunne stille. Den Række af Enkeltheder, der findes i Lovforslaget, vil det mulig nu ikke være rigtigt at komme ind paa allerede ved denne Behandling. Hovedtanke, hvorpaa Lovforslaget er bygget, har jeg derimod søgt at paavise, og jeg skal hermed anbefale Forslaget til velvillig Modtagelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte, da han for nogle Dage siden indbragte Lovforslaget, at det var det ærede Thing bekjendt, idet han mindede om, at der i sidste Samling blev indbragt et lignende Lovforslag af en Rigsdagsmand, der ikke længere er Medlem af Thinget, og at det da, som han sagde, fremtraadte som et ganske lille, ufskyldigt Lovforslag. Han spøiede til, at det derpaa blev givet i Hæde hos et Udvalg, som blev nedsat efter 1ste Behandling; at det under dette Udvalgs Nøgt trivedes overordentlig godt og udvikle sig, som han sagde, navnlig i kvantitativ Henseende.

og han sluttede med den Bemærkning, at han haabede, at dette nu foreliggende Lovforslag vilde møde samme venlige Modtagelse her i Thinget, som hint Lovforslag, der blev indbragt forrige Gang, mødte. Med Hensyn til disse Ytringer skal jeg dog tillade mig et Par Erindringer. Jeg skal paa ingen Maade benegte, at Lovforslaget, da det blev indbragt her i sidste Samling, var ganske lille, men derimod tror jeg dog ikke, at det havde fuld Ret til Prædicatet: „ganske ufskyldigt“, og det blev heller ikke optaget som saadant i sidste Samling. Man mente, at det dels led af en Svagbed, som man maaske kunde kalde principiel Betænkelighed, derved at det gjorde en Forandring i en Ordning, som med ikke ringe Besvær og efter meget nøie Drøftelse var kommen i Stand for ikke ret mange Aar siden, og dels at det, om det end i mangfoldige Tilfælde kun vilde angaa noget forholdsvist Ubetydeligt, dog ganske vist i enkelte Tilfælde kunde komme til at dreie sig om noget meget Betydeligt, ja, noget saa Betydeligt, at det vilde være ubilligt at lægge det som en Byrde paa en Enkelt. I Udvalget, hvis Behandling i Dvrigt kun kan skjønnes af Betænkningen, saaledes som den kom til at foreligge, viste det sig da ogsaa, at ikke alle Medlemmer vare lige tilfredse med den frodige Vægt, Forslaget havde faaet under Udvalgsbehandlingen, idet der, som bekjendt, var et Mindretal, der udtalte, at det principalt maatte tilraade Thinget at forfaste det Hele og kun subsidialt give ind paa Forslaget, saaledes som det var ændret af Flertallet, naar der blev gjort forskjellige Forandringer deri. De to Medlemmer, som da dannede Mindretallet, ere imidlertid ogsaa forsvundne som Medlemmer her i Salen; jeg antager dog ikke, det er af denne Grund, men de ere altsaa ikke tilstede. Naar den ærede Ordfører sluttede med, at Forslaget var modtaget med Velvillie, skal jeg imidlertid give ham Ret deri, trods hvad jeg nu har fremhævet; jeg har ogsaa faaet det Indtryk deraf, at det i det Hele taget maa kunne siges, at Forslaget af Thinget blev modtaget med Velvillie som et ganske lille ufskyldigt Forslag, og jeg skal tilføie, at jeg antager, at det vil blive modtaget med samme Velvillie nu, ligesom jeg ogsaa skal stille mig overfor det paa samme Maade; men trods denne Velvillie eller rettere netop paa Grund af denne Velvillie vil der dog ogsaa være Opfordring til, at jeg for mit Bedkommende fremkommer med forskjellige mere eller mindre indgribende Bemærkninger, som kunne give Anledning til Ændringer i Forslaget. Naar den ærede Ordfører i Dag gjorde en Bemærkning om,